



Arrest

nr. 202 086 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2018 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven (bijlage 13septies), haar diezelfde dag ook ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : B. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 05.12.1975

geboorteplaats : I.

nationaliteit : Nigeria

in de gevangenis gekend als zijnde B. A. (..), geboren te I. op 15.12.1975, onderdaan van Nigeria wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Tussen 20.03.2018 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van slagen en verwondingen / opzettelijke slagen / slagen aan kinderen van minder dan 16 jaar of aan een persoon die niet kan voorzien in zijn onderhoud / een minderjarige aan een onmenselijke behandeling te hebben onderworpen, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Tussen 20.03.2018 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van slagen en verwondingen / opzettelijke slagen / slagen aan kinderen van minder dan 16 jaar of aan een persoon die niet kan voorzien in zijn onderhoud / een minderjarige aan een onmenselijke behandeling te hebben onderworpen, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen die hem betekend werden op 22.04.2014 en op 23.02.2015.

Het administratief dossier bevat geen bewijs dat betrokkene gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2014 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 14.04.2014 onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 22.04.2014.

De aanvraag om machtiging tot verblijf die op 01.12.2014 werd ingediend door in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012), werd op 13.02.2015 onontvankelijk verklaard, beslissing betekend op 23.02.2015.

Op 29.04.2016 werd de melding van een verklaring tot wettelijke samenwoning tussen betrokkene en zijn partner door het stadsbestuur van Tielt geweigerd.

Betrokkene heeft een partner en kinderen op het Belgisch grondgebied. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. De melding van een verklaring tot wettelijke samenwoning tussen betrokkene en zijn partner werd door het stadsbestuur van Tielt op 29.04.2016 geweigerd omdat het koppel een huwelijk wenste aan te gaan. Tot op heden werden de nodige stappen met oog op dat huwelijk niet gezet. Een schending van artikel 8 van het EVRM is in dit dossier dus niet aannemelijk.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2014 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heeft betrokkene nooit vermelding gemaakt van enige vrees om terug te keren naar zijn land van oorsprong omdat zijn leven er in gevaar zou zijn, wel omdat een scheiding met zijn kinderen schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. Een schending van artikel 3 van het EVRM is in dit dossier dus weinig aannemelijk.

De vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht werd gisteren, op 21.03.2018, opgeladen in sidis-suite. Het ontvangstbewijs noch het ingevulde document zijn beschikbaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Tussen 20.03.2018 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van slagen en verwondingen / opzettelijke slagen / slagen aan kinderen van minder dan 16 jaar of aan een persoon die niet kan voorzien in zijn onderhoud / een minderjarige aan een onmenselijke behandeling te hebben onderworpen, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen die hem betekend werden op 22.04.2014 en op 23.02.2015.

Het administratief dossier bevat geen bewijs dat betrokkene gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen die hem betekend werden op 22.04.2014 en op 23.02.2015.

Het administratief dossier bevat geen bewijs dat betrokkene gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, A. P. (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Brugge, de betrokkene, B., A. (...), vanaf 22.03.2018 op te sluiten in de lokalen de gevangenis te Brugge

Brussel, 22.03.2018

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 22 april 2014 en op 23 februari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Het bevel van 22 maart 2018, waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een derde verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op donderdag 22 maart 2018 en niet zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt op donderdag 29 maart 2018. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing werd verzoekende partij vanaf 22 maart 2018 opgesloten in de gevangenis van Brugge in uitvoering van de bestreden beslissing en werd verzoekende partij diezelfde dag ook de beslissing ter kennis gebracht in

de gevangenis. Het loutere feit dat zij nadien op 29 maart 2018 werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij reeds op 22 maart 2018 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

Conform artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van vrijdag 23 maart 2018 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus dinsdag 27 maart 2018.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op dinsdag 3 april 2018. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking, waarbij de partijen werden opgeroepen, aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting van 5 april 2018 zet de advocaat van verzoekende partij uiteen dat hij toch meent dat de bestreden beslissing pas op 29 maart 2018 ter kennis werd gebracht, gelet op het feit dat de verzoekende partij dan naar het gesloten centrum van Merksplas werd overgebracht. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger terzake. Het betoog van verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De Raad stelt vast dat met deze uiteenzetting geen overmacht wordt aangevoerd of aangetoond. Verzoekende partij voert geen tegenbewijs, noch een middel aan, waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, R.W. 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 maart 2018, is onontvankelijk *ratione temporis*.

De Raad merkt op dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast, zodat het hem niet is toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. DE MUYLDER